"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସଂଗମଯୁଗରେ ବାବା ତୁମକୁ ଯେଉଁ ସବୁ ସ୍ମୃତି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେଗୁଡିକୁ ସ୍ମରଣ କର ତେବେ ସଦା ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଦାସର୍ବଦା ହାଲୁକା ରହିବାର ଉପାୟ କ'ଣ ? ଏବଂ କେଉଁ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ସର୍ବଦା ହାଲୁକା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବା ପାଇଁ ଏହି ଜନ୍ମରେ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ସବୁ ପାପ କର୍ମ ହୋଇଯାଇଛି ସେଗୁଡିକୁ ଅବିନାଶୀ ସର୍ଜନ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଦିଅ । ବାକି ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଯେଉଁ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ କର୍ମର ବୋଝ ରହିଛି ତାକୁ ଭସ୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ କାରଣ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ କଟିବ, ତେବେ ଯାଇ ଖୁସିରେ ରହିପାରିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ତୁମକୁ ସ୍ମୃତି ଆସିଛି ଯେ ଆମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲୁ, ଆମେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲୁ, ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ । ସେ ସମୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ଆମେ ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ୮୪ର ଚକ୍ର ପୁରା କଲୁ । ଏବେ ସାରା ବୃକ୍ଷର ସ୍ମୃତି ଆସିଲା । ଆମେ ଦେବତା ଥିଲେ ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଆସିଲେ ତ' ଦେବୀ ଦେବତା ବୋଲାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ରହିଲୁ ନାହିଁ ଏଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ବୋଲି ଭାବିନେଲୁ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକଙ୍କ ଧର୍ମ ବଦଳେ ନାହିଁ । ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମ, ବୁଦ୍ଧଙ୍କର ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ ହିଁ ଚାଲିଆସିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ବୁଦ୍ଧ ଅମୁକ ସମୟରେ ଆସି ଧର୍ମସ୍ଥାପନ କଲେ । ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଧର୍ମ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ କି ଯେ ଆମର ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, କିଏ ସ୍ଥାପନ କଲେ ? ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କର ରହିଛି । ଏହାକୁ ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ । ସେମାନେ ଯଦିଓ ବିଜ୍ଞାନ ଭବନ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା ହିଁ ତାହାର ଅର୍ଥ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ, ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲୁ, ନାସ୍ତିକ ଥିଲୁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ' ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷକ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପାଠ ପଢ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ମିଳୁଛି କାହିଁକିନା ତୁମକୁ ରହିବା ପାଇଁ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ଦରକାର । ଏହି ପୁରୁଣା ସୃଷ୍ଟିରେ ତ' ଦେବୀ ଦେବତା ପାଦ ରଖିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ତୁମ ପାଇଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ କରି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଆମ ପାଇଁ ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । କଳ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତର ଆମେ ଏହି ଅଭିନୟ କରିଛୁ । ବାବା ପଚାରନ୍ତି, ଆଗରୁ କେବେ ମିଶିଥିଲ ? ତେବେ କୁହନ୍ତି — ବାବା, ପ୍ରତିକଳ୍ପରେ ମିଳନ କରୁଛୁ, ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ନେବା ପାଇଁ, କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବେହଦ ସୁଖର ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ମିଳିଥିଲା । ଏହି ସବୁ କଥା ଯାହା ତୁମ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଛି, ଏବେ ତାହାର ସ୍ମରଣ ହେବା ଦରକାର, ଯାହାକୁ ବାବା ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର କୁହନ୍ତି । ଆମେ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲୁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଲା ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ନିଜ ନିଜର ପାର୍ଟ ମିଳିଛି । ଆମେ ଆତ୍ମା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅବିନାଶୀ ଅଟୁ, ସେଥିରେ ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଭରି ରହିଛି ଯାହା ସର୍ବଦା ଚାଲିଥାଏ । ଏହା ପୂର୍ବ ନିର୍ମିତ... ଏଥିରେ କିଛି ନୂଆ କଥା ମିଶ୍ରଣ କରିବା କିମ୍ବା କାଟି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କେହି ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି କେହି ମୁକ୍ତି ଚାହାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ମୁକ୍ତି ଅଲଗା, ମୋକ୍ଷ ଅଲଗା । ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ସ୍ମୃତିରେ ରହିଥିବ ତ' ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରାଇପାରିବେ । ଏହା ହିଁ ତୁମର ଧନ୍ଦା । ବାବା ଯାହା ସ୍ମରଣ କରାଇଦେଇଛନ୍ତି, ତାହା ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରାଇଦିଅ ତାହେଲେ ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ମେହେନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗରେ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ମେହେନତ । ଏହା ହେଉଛି ସ୍ମୃତିର ଯାତ୍ରା ଯାହା ବାବାଙ୍କ ଛଡା ଆଉ କେହି ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ମଣିଷରୁ ଦେବତା ହେବାର ପାଠ ପଢୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବୁ । ତା'ର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଅମରଲୋକ । ଏହା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ । ଏଠାରେ ତ' ଆକସ୍ମିକ ଭାବେ ବସି ଥାଉ ଥାଉ ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଯାଉଛି । ସେଠାରେ ମୃତ୍ୟୁର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ, କାହିଁକିନା ଆତ୍ମାକୁ ବାସ୍ତବରେ କାଳ ଖାଇନଥାଏ । ଇଏ କୌଣସି ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ଜିନିଷ ତ ନୁହେଁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସମୟ ଆସିଲେ ଆତ୍ମା ଚାଲିଯାଏ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯାହାକୁ ଯିବାର ଥାଏ, ସେ ଚାଲିଯାଏ । କାଳ କାହାକୁ ଧରିରଖେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଇଥାଏ । କାଳ ବୋଲି କିଛି ବି ନାହିଁ । ଏହା ତ' କାହାଣୀ ବସି ତିଆରି କରିଦେଇଛନ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି ଅମରଲୋକ, ସେଠାରେ ନିରୋଗୀ କାୟା ରୁହେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କର ଆୟୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଥିଲା, ଯୋଗୀ ଜୀବନ ଥିଲା । ଯୋଗୀ ଏବଂ ଭୋଗୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟ ଏବେ ଜଣାପଡୁଛି । ତୁମର ଆୟୁଷ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । ତୁମେ ଯେତେ ଯୋଗରେ ରହିବ, ସେତେ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ ଏବଂ ଉଚ୍ଚପଦ ମଧ୍ୟ ମିଳିବ, ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ହେବ । ଯେପରି ରାଜା ରାଣୀ ଆୟୁଷ ପୁରା କରି ଶରୀର ଛାଡିବେ, ପ୍ରଜାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେବ । ପରନ୍ତୁ ପଦବୀରେ ଅନ୍ତର ରହିଛି ।

ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ସନ୍ତାନଗଣ, ଏହି ଅଳଙ୍କାର ତୁମର । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ତୁମେ କମଳପୁଷ୍ପ ତୁଲ୍ୟ ରହୁଛ । ତୁମ ଛଡା ଆଉ କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଲା ଯେ ଏଇ ଜନ୍ମରେ ଆମେ କେତେ ପାପ କରିଛୁ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେସବୁ ଅବିନାଶୀ ସର୍ଜନଙ୍କ ଆଗରେ କହିଦିଅ ତେବେ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ବାକି ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଯାହା ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ କଟିବ ଏବଂ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ସତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ଜଣାପଡିଯିବ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କଲେ ଏହି ପଦପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ ତେବେ କିଏ ସ୍ମରଣ ନକରିବ । ପରନ୍ତୁ ଏହା ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର, ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ମେହେନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଲା କି ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସମ୍ପତ୍ତି କଳ୍ପ କଳ୍ପ ନେଉଛୁ । ତୁମ ପାଖକୁ ବହୁତ ଆସିବେ, ଆସି ମନମନାଭବର ମହାମନ୍ତ୍ର ନେବେ । ମନମନାଭବର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେପକରି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର । ଏହା ହେଉଛି ମହାନ୍ ଆତ୍ମା ହେବା ପାଇଁ ମହାନ୍ ମନ୍ତ୍ର । ସେମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କୌଣସି ମହାତ୍ମା ନୁହଁନ୍ତି । ମହାତ୍ମା ତ’ ବାସ୍ତବରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ, କାହିଁକି ନା ସେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ରହନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ହେଉଛି ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ହେଉଛି ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗ । ସ୍ତ୍ରୀ ମାନେ ତ’ ଏତେ ମେହେନତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏହି କଳିଯୁଗରେ ଖରାପ ହୋଇଗଲେ । ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କରି ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପବିତ୍ରତା ବଳରେ ଭାରତ ସ୍ଥିର ରହିଛି । ଯେପରି ପୁରୁଣା ଘରକୁ ରଙ୍ଗ କରିଦେଲେ ନୂଆ ଘର ପରି ହୋଇଯାଏ । ଏଇ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ରଙ୍ଗ ଦେଇ ଟିକେ ବଞ୍ଚାଇ ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେ ଧର୍ମ ଅଲଗା କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ତ ରହୁଛନ୍ତି ।

ଭାରତ ଖଣ୍ଡରେ ହିଁ ଏତେ ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଭକ୍ତି ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଖେଳ । ଯାହାର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ତୁମେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ ଏହା ସବୁ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ଗୋଟିଏ ଶିବଙ୍କର ହିଁ କେତେ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ନାମକୁ ନେଇ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ଚାଲିଲା । ଅନେକ ମନ୍ଦିର ରହିଛି । କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପର ସୁଖ ମିଳୁଛି । ବାସ୍, ବହୁତ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି, ମୂର୍ତ୍ତି ଭାଙ୍ଗିରୁଜି ଯାଉଛି । ସେଠାରେ ତ’ ମନ୍ଦିର ଆଦିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏବେ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଲା କି ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି ଚାଲେ । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତିର ନାମ ହିଁ ନଥାଏ । ବାବା ଏହି ଭେରାଇଟି ବୃକ୍ଷର କେତେ ସ୍ମୃତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଯଦି କେବଳ କଳିଯୁଗର ଆୟୁଷ ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ହେବ ତାହେଲେ ତ’ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଆଦିଙ୍କ ଆୟୁ ବହୁତ ବଢ଼ିଯିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଧର୍ମର ଏତିକି ହିଁ ସୀମା ରହିଛି । ସେମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଏତେ ସମୟ ହେଲା, ଅମୁକ ଧର୍ମସ୍ଥାପନଙ୍କର ଏତେ ସମୟ ହେଲା, କିନ୍ତୁ କେବେ ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବେ ? ଏହା ଜଣାନାହିଁ । କଳ୍ପର ଆୟୁ ହିଁ ଲମ୍ବା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏହା ତ’ ବିନାଶର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । ତାଙ୍କର ହେଉଛି ଏହି ସାଇନ୍ସ (ବିଜ୍ଞାନ), ତୁମର ହେଉଛି ସାଇଲେନ୍ସ (ନିରବତା) । ତୁମେ ଯେତେ ନୀରବ ରହିବ, ସେତେ ସେମାନେ ବିନାଶ ପାଇଁ ଭଲ ଭଲ ଜିନିଷ ତିଆରି କରିବେ । ଦିନକୁ ଦିନ ସୂକ୍ଷ୍ମାତିସୂକ୍ଷ୍ମ ଜିନିଷ ତିଆରି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଅନ୍ତରରୁ ଖୁସି ହେଉଛି - ବାବା ଆମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମେ କ’ଣ ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ରହିବୁ କି । ବାବାଙ୍କର ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟ । ବାବା ଆପଣଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଆପଣଙ୍କ ଚାତୁର୍ଯ୍ୟ । ଏବେ ତୁମକୁ ସବୁ ସ୍ମୃତି ଆସିଯାଇଛି ସେମାନେ ତ’ ରଚୟିତା ଓ ରଚନାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ । ତୁମେ କେତେ ଆଲୋକରେ ରହିଛ । ମଣିଷ ତ’ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିଛନ୍ତି । ଫରକ ରହିଛି ନା । ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ସତଗୁରୁ ଦେଲେ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର ବିନାଶ । ଭକ୍ତ ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଭକ୍ତିକୁ ଜାଣିଛ ଓ ଜ୍ଞାନକୁ ବି ଜାଣିଛ । ସବୁକିଛି ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଯାଇଛି - ଭକ୍ତି କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ପୁଣି କେବେ ପୁରା ହେବ । ବାବା କେବେ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, କେବେ ପୁରା ହେବ, ସବୁକିଛି ସ୍ମୃତିରେ ଅଛି । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ’ ରହିଛି ନା । କାହାକୁ ବହୁତ କିଛି ସ୍ମୃତି ରହିଛି କାହାର କମ୍ । ଯାହାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ମୃତି ରହୁଛି, ସେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବେ । ସ୍ମୃତି ରହିଲେ ତ’ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସ୍ମୃତି ଅଟେ ନା । ପୂର୍ବରୁ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ କ’ଣ ଥିଲା । ଭକ୍ତି, ଜପ, ତପ, ତୀର୍ଥ କରିବା, ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିବା, ଆଦି କରି କରି ସବୁ ଟିପ ଛିଡିଯାଇଛି । ଭକ୍ତିର ସ୍ମୃତି ଓ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ କେତେ ଅନ୍ତର ରହିଛି । ତୁମେ ଏବେ ଭକ୍ତିକୁ ଜାଣିଛ । କାହିଁକିନା ଆରମ୍ଭରୁ ଭକ୍ତି କରିଛ । ଜାଣିଛ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଶିବଙ୍କର ଭକ୍ତି କଲୁ, ପୁଣି ଦେବତାଙ୍କର ଭକ୍ତି କଲୁ । ଆଉ କାହାର ମଧ୍ୟ ଏହି ସ୍ମୃତି ନାହିଁ । ତୁମକୁ ରଚନାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ, ଭକ୍ତି ଆଦିର ସବୁ ସ୍ମୃତି ରହିଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରି କରି ନିମ୍ନସ୍ତରକୁ ଚାଲିଯାଇଛ ।

ଏବେ ତ’ ଦୁଃଖର ପାହାଡ ଖସିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଦୁଃଖର ପାହାଡ ଖସିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ୟାଦର ଯାତ୍ରାରେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରିବୁ । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି କଥା ବୁଝାଉଛ, ତୁମ ପାଖକୁ ତ ହଜାର ହଜାର ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଭାଇ ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବା ପାଇଁ ମେହେନତ କରୁଛ । ଜ୍ଞାନ ଓ ଭକ୍ତିର ସ୍ମୃତି ଆସିଛି । ତେବେ ତୁମେ ସାରା ଡ୍ରାମାକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଜାଣିଗଲଣି । ଯିଏ ଯେତେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସିଏ ସେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ’ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ସନ୍ ସୋଜ୍ ଫାଦର (ପୁତ୍ର ପିତାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଏ) । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବେ, ପିଲାମାନେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବେ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ନା । ଭକ୍ତିଠାରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବିଲକୁଲ୍ ଅଲଗା ।

ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା — ଏକ ଭଗବାନ ଆସି ସବୁ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଫଳ ଦିଅନ୍ତି । ଏକ ବାବାଙ୍କର ଆମେ ସବୁ ସନ୍ତାନ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ ନେଇଯାଉଛି । କଳ୍ପ କଳ୍ପର ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବେ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି । ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ପତିତ ହେଉଥିବାରୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ବାବା ତୁମ ପାଇଁ କେତେ ମେହେନତ କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି କୁର୍‌ବାନ୍ ଯାଉ (ବଳି ଚଢ଼ିବି)... ୱାରୀ ଯାଉଁ (ଉତ୍‌ସର୍ଗୀକୃତ ହେବି)... । କାହା ଉପରେ ? ବାବାଙ୍କ ଉପରେ । ପୁଣି ବାବା ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି — ଇଏ ବଳି କିପରି ଚଢ଼ିଲେ । ଏହି ସାମ୍ପୁଲ୍ (ନମୁନା)ଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର । ଏମାନେ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଏତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରବାର ଅଛି ତେବେ ଏହିଭଳି ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସାହୁକାର (ଧନୀ) କେବେହେଲେ ସମର୍ପିତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ' ସ୍ୱାହା କରିବାକୁ ପଡିବ । ସାହୁକାରଙ୍କୁ ତ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିର ସ୍ମୃତି ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯିଏ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସ୍ମରଣ କରେ... ଏତେ ସବୁ ପଇସା କ'ଣ କରିବେ । କେହି ନେବେ ହିଁ ନାହିଁ କାହିଁକିନା ସବୁକିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନେଇ କ'ଣ କରିବି । ଶରୀର ସହିତ ସବୁକିଛି ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଆପ ମୁଏ ମରଗୟୀ ଦୁନିଆ (ଆପଣ ମଲେ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁନିଆ ମରିଗଲା) । ଏହି ଧନ ଆଦି କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ବାକି ଗରୁଡ ପୁରାଣ ଆଦିରେ ଡରାଇବା ପାଇଁ ମନ ଲୋଭା କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଚାଲେ । ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । କାହାକୁ ବି ପଚାର ରାବଣକୁ କେବେଠାରୁ ଜଳାଉଛ ? କହିବେ ପରମ୍ପରା ଅନୁସାରେ । ଆରେ ପରମ୍ପରାରୁ ତ' ରାବଣ ରହିନଥାଏ । ଜଣାନଥିବାରୁ ପରମ୍ପରାରୁ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ସ୍ମୃତି ଆସିଛି - ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ରଚୟିତା, ରଚନାର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିଛ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ସନ୍ତାନଗଣ ମୋତେ ୟାଦ କଲେ ପାପ କଟିବ । ପରସ୍ପରକୁ ଏହି ସାବଧାନୀ ଦେଇଚାଲ । ମିଳିମିଶି ବୁଲାବୁଲି କରିବାକୁ ଯିବା ସମୟରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଆଲୋଚନା କର । ସଂଗଠନର ସମସ୍ତେ ଯଦି ଏପରି ୟାଦର ଅବସ୍ଥାରେ ଚଲାବୁଲା କରିବେ ତେବେ ତୁମର ଶାନ୍ତିର ପ୍ରଭାବରେ ଅନେକ ପ୍ରଭାବିତ ହେବେ । ପାଦ୍ରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ବହୁତ ନୀରବ ରହି ଚାଲିଥା'ନ୍ତି । କୁଆଡେ ଚାହାନ୍ତି ବି ନାହିଁ । ତୁମେ ତ' ଏଠାରେ ବହୁତ ୟାଦରେ ରହିପାରିବ, କୌଣସି ଗୋରଖଧନ୍ଦା ଆଦି ନାହିଁ । ବହୁତ ଭଲ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ । ବାହାରେ ବହୁତ ଛି ଛି (ନକାରାତ୍ମକ) ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ରହୁଛି । ଏଥିପାଇଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଆଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବହୁତ ଦୂରରେ ରହିଥାଏ । ତୁମର ତ' ହେଉଛି ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଏବେ ବିନାଶ ଅତି ନିକଟରେ । ଏହା କବରସ୍ଥାନ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ପରିସ୍ଥାନ ହେବ । ସେଠାରେ ହୀରା ଲୀଳାର ମହଲ ତିଆରି ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ପରିସ୍ଥାନର ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । ଏବେ ମାଲିକ ନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ କଳ୍ପର ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛି । ଏହି ସାରା ଚକ୍ରର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଚାଲିଛି । ଏ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ବାବା ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତୁମର ସବୁ ସ୍ମୃତି ଆସିଯାଇଛି । ପୂର୍ବରୁ କିଛି ବି ବୁଦ୍ଧିରେ ନଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଏହି ସ୍ମୃତିର ନିଶାରେ ରହିବେ ତେବେ ଖୁସିରେ କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରିବେ । ସ୍ମୃତିରେ ରହି ତୁମକୁ ଘର ଦ୍ୱାର ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି, ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରାଇଦେବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନର ଅଞ୍ଜନ ଦେଇ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଦୂର କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାହା ହେବାରେ ପୂରା ପୂରା ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଶରୀର ସହିତ ସବୁ କିଛି ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଏବେଠାରୁ ହିଁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କିଛି ବି ମନେ ପଡିବ ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ସମ୍ପର୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଚିନ୍ତାକୁ ଦୂର କରୁଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।
ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସ୍ୱାର୍ଥର ଭାବନା ଥିବା କାରଣରୁ ଏବଂ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅଳ୍ପକାଳର ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଥିବା କାରଣରୁ ଆତ୍ମାମାନେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଚିନ୍ତାରେ ଦୁଃଖି ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ସମୟରେ ତୁମଭଳି ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଅଳ୍ପ ସମୟର ସମ୍ପର୍କ ମଧ୍ୟ ସେହି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାର ଆଧାର ହୋଇଯିବ । ଆଜି ବିଶ୍ୱକୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭଳି ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ୱର ଅତିପ୍ରିୟ ଅଟ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ତୁମ ଭଳି ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ରତ୍ନ ସମାନ ମୂଲ୍ୟବାନ ହେବା ଉଚିତ୍ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****